

## СИМФОНИЯ НА БЕЗНАДЕЖНОСТЪТА

#  
Плещи развилъ, Балкана се тъмней,  
Изпреченъ предъ ~~беззвездний~~ небосклонъ, *безбрежний*  
А тамъ задъ него се подѣема бавно  
Есенний кървавъ месецъ — привидене  
Родено изъ недрата на нощта.

Таинствената пустошь на твърдѣта  
Засенилъ, висне облакъ черъ и сякашъ  
Да се възѣеме месеца възчаква —  
Да му пришепне тъмната си тайна...  
Вселената въ замая глуха спи.  
Тукъ-тамъ самотно трепка~~тъ~~ и гасне~~тъ~~<sup>е</sup>  
Звездица плаха — каточе невидимъ,  
Незнаенъ духъ надниква отъ небото  
И пакъ отвежда погледъ, нищо тамъ  
Въ ~~тъ~~ пропастьта подъ себе не изд~~е~~бналъ.  
Вселената въ замая глуха спи.  
И тегне морний неподвиженъ въздухъ  
Надъ тъмний святъ, подобно нямъ въпросъ,  
Когото е на задъшната нощъ  
За разрешение морний день оставилъ...

Изпречилъ се е тъмния Балканъ  
Предъ небосклона, — а надъ него, вече  
Възмогнатъ, спре се кървавия месецъ.

Отсякоха се въ дрезгави простори  
Редъ върхове —

*Единъ редъ  
прато и тѣ*  
И чакъ отъ край до край,  
Надъ зъбестите техни рамена  
Прострянъ, изпъкна исполинский образъ  
На Прометея: къмъ небо извилъ  
Лице, — ръка съ вериги обкована  
Извърналъ и подложилъ подъ тилътъ си;  
Разрошена и въ гъстий хрусталакъ  
Зацепена, косата му се спуща  
На къдърци по тъмните скали;